

VIII. Det særlige politiske udvalg.

onsforslag om forlængelse af mandatet for arbejdsgruppen til undersøgelse af UNRWAs finansieringsgrundlag med eet år. Forslaget vedtoges enstemmigt i udvalget. I plenarforsamlingen blev resolutionen vedtaget den 6. december 1971 med 114 stemmer for, ingen imod og 2 afståelser (Barbados og Malawi). (Res. 2791 (XXVI)).

USA fremlagde det fra tidligere år kendte resolutionsforslag, der beklager, at resolutionerne 194 (III) og 573 (VI) om flygtningenes ret til at vende tilbage eller få erstatning endnu ikke er gennemført; UNRWA anmodes om at fortsætte sin virksomhed, og alle regeringer opfordres til at yde bidrag til flygtningearbejdet; endelig forlænges UNRWAs mandat med tre år til 30. juni 1975. På foranledning af Danmark blev endvidere indsat en paragraf, hvori generalforsamlingen udtrykker sin tak til den tidligere generalkommissær for UNRWA, Laurence Michelmores, for hans effektive administration af UNRWA i 7 år. Forslaget blev enstemmigt vedtaget i udvalget, og i plenarforsamlingen blev resolutionen vedtaget den 6. december 1971 med 112 stemmer for, ingen imod og 3 afståelser (Barbados, Israel og Malawi). (Res. 2792 A (XXVI)).

Det traditionelle svenske forslag, hvortil bl. a. Danmark var medforslagsstiller, som bekræfter de tidligere vedtagne humanitære resolutioner, giver UNRWA særligt mandat til at fortsætte hjælpearbejdet også blandt de „nye“ flygtninge og anmoder om bidrag hertil, blev ligeledes enstemmigt vedtaget i udvalget. I plenarforsamlingen vedtoges resolutionen den 6. december 1971 med 113 stemmer for, ingen imod, medens 1 (Barbados) afstod. (Res. 2792 B (XXVI)).

B. De politiske resolutioner.

Somalia fremlagde med Afghanistan, Guinea, Indonesien, Mali, Pakistan og Senegal som medforslagsstillere et resolutionsforslag, som erklærer, at ødelæggelsen af flygtningeboliger i Gaza-området og den tvangsmæssige forflyttelse af flygtningene fra dette område er i strid med art. 49 og 53 i Genève-konventionen af 1949 om beskyttelse af civile personer i krigstid samt paragraf 7 i generalforsamlingsresolution 2675 (XXV) af 9. december 1970. Der udtrykkes dernæst dyb beklagelse over disse af Israel

foretagne handlinger, og der appelleres til Israel om at afstå fra lignende handlinger i fremtiden, ligesom der appelleres til Israel om at tage øjeblikkelige og effektive skridt til, at de omhandlede flygtninge kan vende tilbage.

Forslaget blev vedtaget i specialudvalget med 66 stemmer for, 4 imod (Dominikanske Republik, Ecuador, Haiti og Israel) og 32 afståelser, hovedsagelig latinamerikanske og afrikanske lande. Fra den vestlige gruppe afstod kun Canada, Portugal og USA.

I plenarforsamlingen vedtoges resolutionen den 6. december 1971 med 79 stemmer for, 4 imod (Costa Rica, Ecuador, Guatemala og Israel), medens 35 afstod (Res. 2792 C (XXVI)).

Samme landekreds fremsatte et forslag, der anerkender det palæstinensiske folks ret til ligeberettigelse og selvbestemmelse, udtrykker alvorlig bekymring over, at det palæstinensiske folk endnu ikke har fået adgang til at nyde deres umistelige rettigheder, herunder retten til selvbestemmelse, og erklærer, at fuld respekt for det palæstinensiske folks umistelige rettigheder er et ufravigeligt element i tilvejebringelsen af en retfærdig og varig fred i Mellemøsten. Forslaget vedtoges i udvalget med 46 stemmer for, 20 imod (Belgien, Bolivia, Canada, Colombia, Costa Rica, Danmark, Dominikanske Republik, Ecuador, El Salvador, Guatemala, Haiti, Holland, Israel, Italien, Liberia, Luxemborug, Malawi, New Zealand, USA og Uruguay) og 36 afståelser, herunder Australien, Finland, Frankrig, Irland, Island, Norge, Portugal, Storbritannien og Sverige.

Fra dansk side fremhævede man i en efterfølgende stemmeforklaring, at den danske regerings og det danske folks dybe medfølelse med de palæstinensiske flygtninge ofte var kommet til udtryk både i og uden for FN og havde konkret givet sig udslag i vorre bidrag til UNRWA, der i årenes løb har placeret Danmark blandt de største bidragsydere til denne organisation. Den danske stemmeafgivning skulle derfor ikke opfattes som et tegn på manglende interesse for flygtningene, men som udtryk for, at man ikke fandt, at resolutionsforslaget på en konstruktiv måde bidrog til at forbedre disse menneskers skæbne, for slet ikke at